

SOACRA SALLY HEPWORTH

Traducere din limba engleză și note de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

Director editorial: Alexandra RUSU
Redactor-șef: Marian COMAN
Ilustrațiile copertei: pool © Allusioni/Shutterstock.com; woman © Zurijeta/
Shutterstock.com; hedge © mantinov/Shutterstock.com
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Teodora TERCIU
Tehnoredactori: Antonela IVAN, Magda BITAY
Lector: Anca COMAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEPWORTH, SALLY

Soacra / Sally Hepworth ; trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma. - București :
Nemira Publishing House, 2022
ISBN 978-606-43-1315-7

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

Sally Hepworth
THE MOTHER-IN-LAW
Copyright © 2019 by Sally Hepworth

© NEMIRA, 2022
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1315-7

*Pentru soacra mea, Anne, pe care nici prin gând nu mi-a dat
vreodată s-o omor.*

*Și pentru socrul meu, Peter, căruia i-am dorit, în schimb, de vreo
câteva ori moartea.*

Tocmai împăturesc niște haine abia spălate pe masa din bucătărie, când mașina de poliție oprește în fața casei. Fără niciun tam-tam – fără girofar aprins, fără sirenă –, însă mie tot mi se face stomacul ghem, modul prin care Mama-Natură mă avertizează că e ceva în neregulă. Afară se întunecă, e seară, iar luminile de pe verandele vecinilor încep să se aprindă. Este ora cinei. Poliția nu-ți bate la ușă la ora cinei dacă totul este în regulă.

Arunc o privire spre living, unde copiii mei leneși zac tolăniți pe diferite piese de mobilier, cu ochii ținți la dispozitivele lor. Vii. Nevătămați. Sănătoși, poate doar cu excepția unei dependențe moderate față de ecranul telefonului sau al tabletei. Archie, în vârstă de șapte ani, se uită pe iPad-ul mare la o familie care se joacă pe Wii; Harriet, în vârstă de patru ani, urmărește pe iPad-ul mic niște fetițe americane care despachetează jucării. Până și Edie, în vârstă de doar doi ani, se holbează, cu gurița căscată, la televizor. Simt o oarecare alinare la gândul că familia mea se află acasă. Cei mai mulți dintre membrii ei sunt aici. Și, brusc, mă gândesc: *Tata! Nu, te rog, Doamne, fă să nu fi pățit tata ceva!*

Mă uit iarăși către mașina de poliție. În lumina farurilor aprinse se văd picăturile fine de ploaie.

Bine măcar că nu-i vorba despre copii! îmi șoptește în minte o voce mică și vinovată. *Bine măcar că nu-i vorba despre Ollie!*

Pentru că Ollie e pe terasa din spate, face burgeri. E în siguranță. Astăzi a venit mai devreme de la serviciu, chipurile pentru că nu s-ar fi simțit bine, deși nu părea c-ar fi avut ceva. În orice caz, este în viață, iar eu sunt profund recunoscătoare pentru asta.

Ploaia s-a mai întezit un pic, burnița fină de mai devreme transformându-se în stropi mari, bine definiți. Polițistul de la volan oprește motorul, dar nu iese încă din mașină. Fac ghem o pereche de șosete ale lui Ollie și le pun peste maldărul cu hainele lui. Apoi întind mâna după altă pereche. Știu c-ar trebui să mă ridic de pe scaun și să mă duc la ușă, dar mâinile mele sunt pe pilot automat și continuă să împăturească rufele, de parcă mașina de poliție ar dispărea dac-aș continua să-mi văd de treabă și totul ar reveni la normal. Numai că lucrurile nu merg așa. Un polițist în uniformă coboară acum din mașină.

— Maaaamiiii! strigă Harriet. Edie se uită la televizor!

În urmă cu două săptămâni, o cunoscută jurnalistă își exprimase public „aversiunea” față de faptul că există părinți care își lasă copiii mai mici de trei ani să se uite la televizor, mergând până într-acolo, încât calificase această atitudine drept „abuz emoțional asupra copiilor”. Aidoma multor mame din Australia, și eu m-am simțit indignată de această declarație și-am dat glas obiecției previzibile: „Ce știe duduia asta? Probabil c-are un batalion de bone și n-a avut grijă de copiii ei nici măcar o singură zi din viață!”, pentru ca apoi să instaurez de urgență regula „Edie nu are voie să se uite la niciun fel de ecran”, regulă valabilă până în urmă cu douăzeci de minute, când, în timp ce încercam să contactez la telefon firma de electricitate, Edie s-a hotărât să apeleze la vechiul truc „Mami, maaami, MAAAAMIIII...”, până când am cedat, i-am pus un episod din *Play School*¹ și m-am retras în dormitor ca să pot vorbi în liniște la telefon.

¹ Serial pentru preșcolari, produs de BBC.

— E-n regulă, Harriet, o liniștesc, cu ochii ațintiți în continuare spre fereastră.

Fețișoara încruntată a lui Harriet apare imediat în fața mea; clatină cu vehemență din cap, părul ei castaniu-închis și bretonul des rotindu-i-se în jurul feței ca un mop.

— Da' tu ai ZIS...

— Nu contează ce-am zis. N-o să pățească nimic dacă se uită câteva minute.

Polițistul pare să aibă în jur de douăzeci și ceva de ani. Cel mult treizeci. Își ținea cascheta în mână, dar acum și-o vâra sub braț, să-și poată trage-n sus pantalonii mult prea strâmți. O polițistă scundă și durdulia, cam de aceeași vârstă, iese de pe locul din dreapta cu cascheta îndesată bine pe cap. Ocolesc amândoi mașina și înaintează pe alee unul lângă celălalt. E clar că la noi vin. *Nettie*, mă gândesc imediat. *Despre Nettie e vorba.*

Foarte posibil. Sora lui Ollie a avut mai multe probleme de sănătate în ultima vreme. Sau o fi vorba despre Patrick? Sau despre cu totul și cu totul altceva?

Chestia e că o parte din mine știe că nu-i vorba nici despre Nettie, nici despre Patrick și nici despre tata. Câteodată pur și simplu *știi*. Ciudat, nu?

— Sunt gata burgerii.

Ușa din plasă se deschide și în prag apare Ollie cu o farfurie plină. Fetele se reped spre el și Ollie pocnește din cleștele pentru cărnuri (el îi zice „fălci de crocodil“), în timp ce fetele topăie în jurul lui, strigând atât de tare, că aproape acoperă sunetul bătăii în ușă.

Aproape.

— La ușă s-a auzit? Întreabă Ollie, ridicându-și o sprânceană, mai degrabă curios decât îngrijorat.

În realitate, pare chiar foarte bucuros. *Un oaspete neașteptat într-o zi lucrătoare! Oare cine-o fi?*

Dintre noi doi, Ollie este cel sociabil, este cel care se oferă să facă parte din comitetul „Părinți și Prieteni“ de la școala copiilor noștri, pentru că „asta-i o modalitate excelentă de a cunoaște

oameni noi"; el este cel care zăbovește lângă gardul din spatele casei doar ca să-i salute pe vecini, în caz că-i aude vorbind în grădină; cel care-i abordează pe oamenii care i se par vag cunoscuți și abia apoi încearcă să afle dacă și de unde se cunosc. Este un tip extrovertit. Pentru Ollie, un ciocănit neașteptat la ușa în timpul săptămânii anunță o bucurie, nu sfârșitul lumii.

Dar, desigur, el încă nu a văzut mașina de poliție.

Edie o rupe la fugă pe coridor.

— Deschid eu, deschid eu!

— Stai un pic, buburuzo! îi zice Ollie, căutând din priviri un loc unde să-și lase tava cu burgeri.

Dar nu se mișcă suficient de repede și, până găsește un loc liber pe blat, Edie a deschis deja ușa larg.

— Poliiiiiia! exclamă ea, înfiorându-se.

Evident că asta-i partea când ar trebui să fug după ea, să-i întâmpin pe polițiști la ușa și să le cer scuze, dar parcă am tălpile sudate de podea. Din fericire, Ollie e deja în spatele lui Edie, ciufulindu-i părul în joacă.

— Bună ziua, îi salută el pe polițiști.

Și se uită peste umăr în casă, cu mintea încă la treaba pe care o făcea cu câteva secunde în urmă, întrebându-se poate dacă și-a amintit să închidă gazul sau dorind să se asigure dacă a pus bine pe blat tava cu burgeri. Acesta este comportamentul tipic, prudent, al unei persoane care urmează să primească vești proaste. Am, de fapt, senzația că suntem cu toții ca niște personaje dintr-un serial – tăticul arătos și neștiutor, copilașul drăgălaș. O familie obișnuită din clasa de mijloc, ai cărei membri își vor vedea curând viețile date peste cap... distruse pentru totdeauna.

— Cu ce vă pot fi de folos? întreabă, în cele din urmă, Ollie, uitându-se din nou la polițiști.

— Sunt sergent-major Arthur, aud o voce de femeie răspunzându-i, deși nu o pot vedea din locul în care mă aflu. Iar dânsul este sergentul Perkins. Dumneavoastră sunteți Oliver Goodwin?

— Da.

Ollie se uită la Edie, îi zâmbeste, ba chiar îi face cu ochiul. Reacția lui mă face să cred că dramatizez prea mult lucrurile. Chiar dacă veștile sunt proaste, s-ar putea să nu fie atât de rele. S-ar putea chiar *să nu ne privească* în mod direct. Poate niște hoți au spart casa unuia dintre vecini? Întotdeauna în situații din astea poliția *pune întrebări celor din jur*, nu-i așa?

Îmi doresc dintr-odată să treacă mai repede cele câteva minute și să aflu că totul este bine în ce ne privește. Mă gândesc cum o să mai râd cu Ollie de paranoia mea. *Nici n-o să-ți vină să crezi la ce m-am gândit*, o să-i spun, iar el o să-și dea ochii peste cap și o să-mi zâmbescă. *Îți faci mereu griji*, o să-mi zică. *Oare cum reușești să te descurci cu toate treburile când doar la prăpăstii te gândești?*

Dar când fac câțiva pași către ușă, îmi dau seama că îngrijorarea mea nu este lipsită de temeii. Văd asta în încruntătura polițistului, în linia gurii arcuită în jos.

Polițista se uită la Edie, apoi din nou la Ollie.

— Putem să discutăm undeva... între patru ochi?

Primele semne de nesiguranță apar pe chipul lui Ollie. Își îndreaptă umerii și parcă e puțin mai înalt. Poate fără să-și dea seama, o trage pe Edie din fața ușii și o împinge în spatele lui, de parcă ar vrea s-o protejeze.

— Buburuză mică, vrei să-ți pun niște cântece cu *The Wiggles*¹? o întreb, apropiindu-mă, în sfârșit, de ei.

Edie clatină cu fermitate din cap, fără să-și ia ochii de la polițisti. Fața ei dulce și rotundă e roșie din cauza curiozității și își ține cu o îndârjire incredibilă piciorușele ei dolofane și nesigure înfipte în podea.

— Haide, iubito, mai încerc o dată, mângâindu-i părul de culoarea aurului. Ce zici de o înghețată?

Asta e o dilemă care merită să fie bine cântărită. Se uită lung la mine, încercând să-și dea seama dacă să mă creadă sau nu. În

¹ Formație australiană de muzică pentru copii înființată în 1991, în Sydney.

cele din urmă, strig la Archie să scoată câteva Paddle Pop¹ din congelator și atunci Edie o ia la goană pe coridor.

— Intrați! îi invită Ollie pe cei doi polițiști, iar aceștia se conformează, aruncându-mi un zâmbet rapid și politicos.

Un zâmbet *compătitor*. Un zâmbet care-mi străpunge inima și mă neliniștește. *Nu-i vorba despre vecini*, îmi spune zâmbetul. Veștile lor proaste ne privesc pe noi.

În casa noastră nu sunt prea multe locuri adecvate pentru o asemenea discuție, așa că Ollie îi conduce pe polițiști în sufragerie și le trage două scaune. Îi urmez și împing într-un coș rufele împăturite. Teancurile cad unul peste altul ca niște clădiri demolate. Polițiștii se așază pe scaune, Ollie stă pe brațul canapelei, iar eu rămân în picioare. Țeapănă. Pregătindu-mă pentru ce e mai rău.

— În primul rând, trebuie să-mi confirmați că sunteți rude cu Diana Goodwin...

— Da, spune Ollie, este mama mea.

— În acest caz, îmi pare rău să vă spun..., începe polițista, iar eu îmi închid ochii, pentru că știu deja ce urmează.

Soacra mea a murit.

¹ Marcă de înghețată pe băț comercializată în Australia și Noua Zeelandă.